

TRAIL WALKER 2015, 100 km una causa, amb patrocini de Ipsen Pharma

Ja ha passat un dia de la nostra experiència. Encara ens fa mal les cames, els peus, tot el cos....però cada cop tenim l'orgull i la satisfacció més forta per haver acabat una gesta com aquesta. I no són els resultats que ens ho diuen, ni les llagues... són la quantitat de persones que ens recorden durant aquestes hores, ens feliciten, ens admiren, ens afalaguen.... Però ells no saben que el motor de tot això, els que ha impulsat el nostre èxit, són ells.

És fàcil fer una passa i una altra i una altra. Però és difícil i no és just no tenir accés a l'aigua, a l'educació, als aliments... Des de ASPACE, que agrupa un col·lectiu de persones que tenen una discapacitat, unes persones que conviuen en un món on se'ls titlla de diferents, on se'ls diu que no poden constantment, es vol donar èmfasi al fet que sí que són persones molt vàlides, no només per viure dignament tenint les mateixes oportunitats que la resta de persones, sinó que també poden donar ajudes a col·lectius del tercer món que necessiten molta ajuda només per sobreviure. Nosaltres no som herois, només hem donat veu i hem fet un petit gest per donar visió a una sèrie de persones, famílies que dia a dia fan gestes més grans de les que podem haver fet nosaltres en un cap de setmana. I són ells els nostres herois. I són ells els que es mereixen ser escoltats, compresos i recolzats, els que lluiten dia a dia per canviar el món, perquè són els petits gestos els que fan un món millor. I és per totes aquestes persones que nosaltres hem posat un peu davant de l'altre, durant 100km, són ells els qui ens han motivat i els qui ens han donat força. Sense tots ells res d'això tindria sentit.

Dissabte començava el nostre repte... 100km per endavant. Però no eren els km el que ens motivava, era la causa, la nostra causa. Primer donar veu a un col·lectiu que sovint no és escoltat, i no només això, donar veu a un col·lectiu que també és capaç d'ajudar als demés, de manera altruista. Aquest cop, el fet que ens reunia era ajudar al tercer món.

Doncs allà hi érem, 6 joves, l'equip d'Aspace Camina, la Patri, la Miriam, l'Adri, el Miki, l'Albert i jo mateixa, l'Anna, sovint considerats bojos però molt conscients de saber el que ens motivava per ser-hi. Vam prendre la sortida amb la Patri H. i la Míriam Torrella que li fa de suport, que ens van acompanyar gran part del primer tram. Aquest primer tram va des d'Olot fins a Sant Feliu de Pallerols, 17.6 km. Carregats d'energia, il·lusió i plens d'emoció per tornar un cop més a formar part d'alguna cosa tan i tan gran. Un cop vam deixar la Patri H. amb la seva família i l'equip de suport, la resta de marxadors vam continuar caminant. Vam trobar cares conegudes durant el camí, amics que ens van voler acompanyar, el Lluís i la Regina. I passaven les hores, les parades, el cansament, moments d'eufòria, moments per pensar, moments només per mirar terra i moments per tenir la ment buida... Finalment cap a les 18h arribàvem a un dels punts més emocionants per a nosaltres, el punt d'Anglès. Allà dúiem a les cames 38.8 km. Ens esperaven tot el grup de persones d'ASPACE (usuaris i monitors) . Per fi trobar cares conegudes, una rebuda espectacular, càntics, abraçades... l'energia que ens faltava per continuar amb les etapes més dures.

Continuàvem un pas rere l'altre i començava la etapa d'Anglès a Girona, que eren 17 km més. Allà vàrem començar a flaquejar. Una etapa llarga i monòtona on ja sentíem els km a les cames i sobretot al cap. L'equip de suport ens esperava a Bescanó, un poble abans d'arribar a Girona, on hi havia el Joan Antúnez, fisioterapeuta d'Aspace, el que va ser la nostra medicina durant les etapes de la nit. Vam tornar a engegar amb el Joan com a company, ens vam abrigar, vam agafar els frontals perquè la nit pintava llarga... i no ens equivocàvem...

Vam arribar a Girona bastant esgotats però satisfets. Havíem passat ja l'equador de dels 100km, exactament portàvem 56 km. Sessió de massatges, podòleg, sopar i continuar. Per algú de nosaltres aquesta etapa va ser molt dura, dolor muscular, butllofes, i dificultat per seguir l'alt ritme de la marxa. Però la força de l'equip fa que quan un cau, la resta tira d'ell. I junts, continuem fent quilòmetres. Arribem a Cassà de la Selva després d'una etapa de 15.3 km, amb 71 km acumulats. Parada ràpida dins la furgoneta per menjar, sessió de fisioteràpia, pujar els ànims i decidim continuar per arribar a Llagostera abans que s'acompleixi la previsió de pluja. Finalment es fa realitat el que tant temíem. Apareix la pluja durant els 9.6 km d'aquest tram, augmentem el ritme i esgotats i xops arribem a Llagostera. Allà l'equip de suport ens acull, ens anima, ens eixuga la roba i ens fa massatges. Podem descansar una hora. Ens llevem i ens disposem a reprendre la marxa. El Joan es lleva amb nosaltres, ha fet 30 km amb l'equip, ha compartit la nit, la pluja, el cansament, i els baixons emocionals d'una llarga nit... i la primera frase que ens diu només obrir els ulls és un contundent "Esteu bojós".... i potser té raó... potser per formar part d'una aventura com aquesta cal un punt de bogeria.

Allà, el Miki que porta els 80 km anteriors arrossegant una al·lèrgia a les cames i decideix aturar-se, al cap i a la fi, dilluns tots hem de continuar amb la nostra vida, i no val al pena deixar-se la salut forçant el cos més enllà del límit. En Joan també ens ha de deixar en aquesta etapa. Ja queda poquet, però la pluja no s'atura, ens fa molt de mal tot el cos i una baixa en l'equip fa baixar els ànims. Caminem uns llargs 10 km, sota la pluja torrencial i en arribar a Santa Cristina d'Aro tornem a rebre una altra sorpresa: la Laura Tubella i la Laura Pérez el Dani Royo i el Dani Alfayate i el Llorenç, del CTO Poblenou, ens venen a donar un altre càrrega d'energia i s'afegeixen un altre tros del camí. Ara ja queda poquíssim, però no per això és menys dur. Els deixem i continuem caminant, en silenci intentant pair el dolor, la retrobada soledat i el que comencem a veure que és ja la última etapa del camí...

Per fi arribem al tram final, passem pels carrers de Sant Feliu de Guíxols, veiem el tant enyorat mar que ens avisa que l'arc d'arribada ja és a prop. Trobem l'Andreina, alumne de l'escola especial d'Aspace, que farà el tram final i la Melanie, component de l'equip d'esports, que li fa de suport. Per fi comencem a veure la resta de gent d'Aspace, companys i famílies que ens venen a rebre, els nois i monitors del respir, etc.

I per fi arriba el moment de creuar la línia d'arribada. Eufòria, emoció, llàgrimes, sentiments retrobats, i records, molts records de totes les persones que han fet possible aquest aventura i que han confiat en nosaltres, i en tot moment tenint present perquè ho hem fet. Sense el nostre gran motius que són els nois aquest projecte no hagués estat possible.

L'equip d'Aspace Camina volem agrair l'ajuda d'Ipsen per confiar en nosaltres, per voler formar part d'aquest projecte. Aquest any Ipsen ens ha ajudat a cobrir una bona part de la despesa d'inscripció i la manutenció i desplaçament de l'equip Aspace Camina.

Agrair als nois i noies de ASPACE per l'ajuda i suport rebut, a les famílies, a tots i cada un dels treballadors... en definitiva, a cadascú que d'alguna manera o altre ha fet que puguem fer aquests 100 km per poder canviar una mica el món, perquè són els petits gestos que fan que el nostre entorn canviï.

Un cop més, pas a pas, hem fet que ASPACE CAMINA sigui un projecte de TOTS!